

เกียวโต เมืองเก่าของเราแต่ก่อน

อาทิตย์ นิ่มนวล
พายุธุรกิจฉบับพิมพ์ อ.ส.ท.

สวัสดีครับ เพื่อนๆ นักอ่านชาว TPA News ทุกท่าน
ห่างหายกันไปสักระยะไม่ได้มีโอกาสเล่าเรื่องสนุกๆ
ปนอนานาให้ฟังเลย วันนี้ขวัญใจคนจนคนเดิมกลับมาแล้วจ้า และถ้า
ยังจำกันได้ ฉบับนี้เคยเล่าเรื่อง “บัตรเบง” หรือบัตร JR Pass กัน
ไปแล้ว แนนอน ฉบับนี้เราขอยกไปที่ประเทศญี่ปุ่นครับ ครั้งนี้จะพา
ไปที่เกียวโต (京都) เมืองเก่าของเราแต่ก่อนกัน

หากคุณเป็นนักท่องเที่ยวที่อินกับวัดวาอาราม บรรยากาศ
ร่มรื่นๆ วิวทิวทัศน์สวยๆ (หรือแถวบ้านเรียกว่าโบราณ) แนะนำให้มา
ที่เกียวโตเลยครับ บรรยากาศภายในเมืองจะคล้ายๆ จังหวัดอยุธยา
บ้านเราเลย เพราะที่นั่นเต็มไปด้วยวัดมากมายกระจายอยู่ทั่ว
เมือง แถมเป็นวัดดังๆ ซะด้วยสิ ถ้าดูจากแผนที่ เกียวโตอยู่ห่างจาก
โอซาก้าไม่มากนัก เหมือนกรุงเทพฯ กับสมุทรปราการ แต่เอาเข้าจริง
นั่งรถไฟกันสักพักเลยนะครับ กันกำลังบานได้ที่เลย ฉะนั้น ถ้าอยาก
เที่ยวครบๆ แนะนำให้ออกแต่เช้าตรู่จะดีที่สุด แต่ด้วยความที่ข้าพเจ้า
มีบัตรเบงแบบ 7 วัน 7 คืน ทั่วประเทศ ก็เลยนั่งชิงกันเซนไปลงที่สถานี
Tokaido (東海道) อย่างมีระดับอัปเกรด สบายแฮะ

พอออกจากสถานีมีปูบ ผงะปิบ เพราะคนมหาศาลจริงๆ คืออยาก
ถามว่าพวกพี่จะแห่กันทำอะไรที่นั่นครับ ที่แห่กันนั่นคือ เราจะตะลอน
เก็บ RC ทั่วเกียวโตด้วยรถเมล์ แล้วที่นั่นเหมือนเป็นชุมทางรถเมล์ กว่าจะ
กระแจะไทยจะหาทางออกไปที่ป้ายรถได้กินเวลาไปเกือบครึ่งชั่วโมง
แต่โชคดีที่สถานีรถไฟมีจุดบริการนักท่องเที่ยว ให้เข้าไปซื้อบั้งโบรชัวร์
แนะนำสถานที่ได้ฟรีๆ พร้อมขายบัตรนักท่องเที่ยวชนิด One-Day Pass
ให้ด้วย (ราคาหมาจ๋าย สามารถใช้บริการรถโดยสารสาธารณะได้ไม่
จำกัด) หรือถ้าใครมีเวลามากกว่านั้นจะซื้อเป็นแบบ 3 วันก็ได้ครับ
อันนี้ก็ถือเป็นบัตรเบงอีกประเภท ช่วยให้คุ้นเคยระดับขั้นไปอีก ซื้อบัตร
เรียบร้อยแล้วหาทางไปที่ป้ายรถกัน...คุณพระ สายรถเยอะแยะ โอย มีน
จิงตุ แต่คิดในใจว่ามันต้องทำได้สิ ว่าแล้วก็ไปเดินดูตามป้ายรถเมล์ที่
ตั้งเรียงรายเต็มไปหมดว่าสายไหนที่ผ่าน **วัดคิโยมิสึ (清水寺)** หรือที่คน
ไทยเรียกกันว่า **วัดน้ำใส (แปลตรงตัวเี)** บ้าง เพราะเราจะเริ่มสตาร์ท
จากวัดนี้เป็นวัดแรกครับ เป็นวัดดังอันดับต้นๆ ที่คนมาโตเกียวต้องมา
อารมณ์คล้ายๆ ไปอยุธยาต้องไปวัดใหญ่ชัยมงคลก่อน (ก็ไม่รู้สินะ) นาที
นั้น ใช้หลักการเดาจาก **“จำนวนคน”** ก่อน ป้ายที่คนต่อคิวยาวที่สุด
มีสิทธิ์ที่จะเป็นวัดนี้ โน่นไง แถวยาวเป็นกิโลเลย ลองเข้าไปส่องชะง่อน
ตามคาด สายนี้ผ่านจริงๆ ด้วยครับ นี่ถ้าไม่ติดว่าแบกหน้าตาของ
ประเทศไทยไว้ทั้งประเทศ คงได้มีแสดงความดีใจออกนอกหน้ากันบ้าง
พอรถมาก็ทยอยกันขึ้นไปบนรถเมล์ได้นั่งชะง่อน กอดบัตรเบง
ไว้แน่นเลย ปัญหาต่อไปคือจะลงป้ายไหนละ...เท่าที่จำได้คือว่าป้ายที่
จะลงไม่ได้ชื่อเดียวกับวัด อู๋ย เอาละจ้ย งานเข้า ไหนๆ ก็ไหนๆ ขอใช้

ปฏิภาณอีกสักรอบ ป้ายไหนที่คนลง
เยอะๆ เอาป้ายนั้นแหละ แต่เหมือนพระเจ้าจะรำคาญกับการมั่วของ
ข้าพเจ้าแล้ว ซี้ก็เลยจู้จี้ จึงประสานเด็กนักเรียนวัยใสที่มาทัศนศึกษา
เมืองเกียวโตขึ้นมาบนรถเมล์ แล้วก็แซทกันว่าจะลงที่วัดคิโยมิสึที่แรก
หุ่ฝั่งเลยสิครับ คิดในใจว่าน้องเป็นเหยื่อพี่แล้วละ หึๆ (ยิ้มมุมปากแบบ
ตัวร้ายในละคร)
อะไรกัน มั่วแต่ปล่อยเรื่องอื่น ยังไม่ทันเข้าวัดหน้ากระตาดขมหด
ชะแล้ว เอาเป็นว่าครั้งหน้าถ้าเจอกัน จะมาเล่าต่อนะครับ อย่างที่บอก
ไปว่าเมืองแต่ละเมืองของญี่ปุ่นมีเรื่องให้คุยได้ไม่รู้จกหมด สนุกจริงๆ
แล้วพบกันใหม่โอกาสหน้านะครับ

Small Tips

ประเด็นต่อมาสำหรับการโดยสารรถสาธารณะก็ตอนนี้
เลย **“การลุกให้มัน”** ที่ญี่ปุ่นจะไม่มีการขานการลุกให้มันเหมือน
บ้านเราครับ คือถ้าจะลุกให้มันก็จะเฉพาะคนเฒ่าคนแก่ที่แก่
หง่อมจริงๆ แต่เอาเข้าจริงก็จะไม่ลุกให้ใครนั่ง อย่างในช่วงเวลา
เร่งด่วนยิ่งร้ายไปใหญ่ ไม่มีการลุกให้มันกันแน่ๆ ครับ เพราะเขา
จะมีที่นั่งสำหรับผู้พิการ ผู้สูงอายุ เด็ก สตรีมีครรภ์อยู่แล้ว ใคร
ที่บังเอิญนั่งทับที่นั่งต่างหากที่จำเป็นต้องย้ายกันออกไปเมื่อถึง
เวลา อีกประการหนึ่งคือ ผู้สูงอายุมักไม่เดินทางกันช่วงนั้นเพื่อ
เป็นการหลีกเลี่ยงไปในตัว ทั้งนี้และทั้งนั้นก็มาจากความเกรงใจ
ด้วยครับ เวลาเราลุก คนที่จะเข้ามานั่งก็จะรู้สึกกระอักกระอ่วน
เหมือนไปสร้างความเดือดร้อนให้ (ทำให้ต้องลุกให้มัน) ก็เลยเอา
เป็นว่าช่วยเหลือตัวเองจะดีที่สุดครับ